

2095. február 16.

Ma reggel ragyogóan süt a nap. A városban már ilyenkor is rengeteg ember van. Az iskolámat, egy kétemeletes fehér épületet, most újítják fel, két napon belül kész is lesz. Egészen barátságosnak tűnik így a napfényben.

Az aulába lépve egy verekedés közepén találom magam. Ez gyakran megesik, szinte minden szünetbe vannak összecsapások. Most kezdtem a gimnáziumot, így már megszoktam a rengeteg vitát. Az aulai kivetítőn híreket adnak, ez minden reggel így van. Most éppen az Egyesült Államok jövőjéről beszélnek. Mostanra sok háború folyik, főleg Ázsiában. A szülők manapság szabadon engedik a gyerekeiket, túlságosan és nem törődnek azzal, hogy iskola után hol kószálnak, persze vannak kivételek, legalábbis itt Magyarországon.

Az órák kilenckor kezdődnek, még van egy kis időm. Az aula mellett lévő teremben valami régi, szuperhősös filmet vetítenek, azt hiszem 2016-os.

Akkoriban még biztos volt könyvtár az iskolákban. Manapság a nagyvárosokban is alig lehet könyvtárt találni. Mindjárt kezdődnek az órák. Az első óra gazdálkodástan. Ezt azért vezették be, mert fogy a kőolaj, amin persze, mi, kamaszok, nem tudunk sokat segíteni, de húsz évvel ezelőtt bevezették ezt az órát is. Utána informatika, ebből két óra, majd kvantumfizika jön. Informatika mindennap van, ez mostanra természetes. Az osztálytermünk elég nagy, mindenkinek külön padja, számítógépe van. A rongálás alapvetően tilos, de minden második gép tönkre van menve. Az órák hamar eltelnek, utolsó órában mindenki ellenőrzi a jegyeit online. Hazafelé sétálva betérek majd az Ipersparba, ami tulajdonképpen kisboltnak számít. De előtte be kell mennem, mint mindenki másnak, az igazgatóhoz aki, egy számítógépbe, beírja, hogy részt vettél-e minden órán.

Ezt sok diák utálja, hiszen például a régimódi irodalomórára senki sem szeret bemenni. Az igazgató ma idegesnek látszik, azon bosszankodik, hogy ma volt vagy tíz verekedés. Ez, diákok között, kevésnek számít. Általában csoportos összecsapások vannak, persze itt az a furcsa gyerek, aki egyedül kószál. Végre kijövök a suliból. Már négy óra van, sietnem kell. Az utcán szembejön velem egy banda. Ez a fajta csoport mindenkit megver, aki szembejön vele. Gyorsan átmegyek az utca túloldalára, szerencsére nem vettek észre.

A boltban nagyon sokan vannak, de muszáj vennem ételt magamnak, mert lekéstem a menzsort, ami ugyebár elég szigorú, időhöz kötött dolog. Ezt nemrég találták ki, amikor a tanárok megelégtették azt, hogy minden gyerek máskor megy ebédelni.

Amikor végre kijutok a boltból, már sötétedik. Szinte futok hazafelé, ilyenkor ugyanis veszélyes a város bármelyik része. Majdnem elesek valami nagy kupacban. Hátra nézek és egy hajléktalant látok.

Majd' kiugrik a szívem, hajléktalanok már rég nincsenek. Vagy mégis léteznek még? Ezek szerint igen és én pont megbotlottam egybe.

Elszaladok onnan, elég morcosnak tűnt.

Öt perc sprintelés után hazaérek. A szüleim nincsenek itthon, valami droidtalálkozó van, Budapesten. Minden héten van egy ilyen összejövétel, a droidok fejlettebbek lettek az utóbbi években.

Házi feladat tulajdonképpen csak annyi hogy gépezzünk egy órát, rendeljünk valamit internetről és esetleg nézzünk egy kis híradót. Csupa jó dolog. Én inkább naplót írok, vagy a tabletemen olvasok egy regényt.

Telepóczyki Lili